

finder Mindretallet en hyderligere Opfordring til at fastholde sin Opfattelse deri, at det er en almindelig bekendt Sag, at vore Underdommere, uden derfor at risikere noget Ansvar, i ikke ringe Omfang anvende Baretægtsarresten som en Tortur, hvormed de søge at afprøve den Sigtede en Tilstaaelse, der da som uigenkaldelig slaas fast til Protokollen. En saadan Fremgangsmaade er til Skade for Retsfikkerheden, fordi en ved Tvang fremkaldt Tilstaaelse nu og da er urigtig, hvad vor Erfaring ikke savner Exempler paa, og fordi denne Sagen efter egen Tilstaaelse ikke kan Andet end friste til i større eller mindre Grad at spare sig Anstrængelser for paa anden Maade at opløse Sagens Sammenhæng, der mangen Gaug kan være en ganske forskjellig fra den Forestilling, som Forhørsdommeren har dannet sig.

Naar Flertallet antyder, at en Tiltalt kan frifindes, „uagtet der muligvis hviler en høi Grad af Mistanke paa ham“, da skønner Mindretallet ikke rettere, end at det ved Dommen afgjøres, om Mistanten var begrundet eller ikke, et Resultat, som kan prøves gennem flere Instanser, men at det er uden nogen som helst retlig Betydning, om En eller Anden efter en Frifindelsesdom alligevel har den private Tro, at Tiltalte dog er skyldig. Som bekendt er det tidligere legale Udtryk for en saadan Tanke, nemlig Frifindelse for videre Tiltale, affattet og bør sikkerlig heller ikke ved den her foreliggende Veilighed hverken direkte eller indirekte gjenoptages.

Efter den Maade, paa hvilken vore Domstole nu anvende den i Frd. 8de September 1841 indeholdte Regel, at en Sigtet kan anses for skyldig, naar der ifølge de fremkomne Oplysninger „efter Forstandens og Erfaringens Veiledning ikke er nogen rimelig Grund til derom at tvivle“, er det meget sjældent, at en haardnakket urigtig Benægtelse hjælper den Sigtede til at opnaa Frifindelse.

I Overensstemmelse med det Anførte stiller dette Mindretal Vindringsforslaget under Nr. 4, og Alberti, Leth og A. Sørensen tillige Vindringsforslaget under Nr. 7, hvilket sidste alene angaar saadanne Tilfælde, hvor den Sigtede ved eget urigtigt Forhold har

givet Anledning til sin Fængsling eller sammes Forlængelse. Det samme Mindretal i Forening med S. L. Hansen kan ikke anse Flertallets Forslag om, at Erstatningskravet skal i visse Tilfælde kunne opløses og paatjendes efter Reglerne for kriminelle Sagers Behandling, for anbefaleligt. Alberti, S. L. Hansen, Leth og A. Sørensen formene, at Erstatningsagen stedsse bør være en særlig fra Justitsagen forskjellig Sag, over hvis Anlæggelse og Førelse den Erstatningsføgende selv har fuldstændig fri Raadighed, samt tillige at han bør være fri for Omkostninger ved en saadan Sag, og at den ikke bør anlægges for den samme Dommer, hvis Arrestkjendelse der søges Erstatning for, men ved vedkommende Oberinstants.

Der skal i denne Forbindelse gøres opmærksom paa, at Flertallets Forslag om, at Erstatningsagen skal kunne behandles efter Reglerne for kriminelle Sager, vil have til Følge, at den Paagældende ingen Raadighed faar over Sagens Førelse navnlig i Henseende til dens Oplysning, idet det netop er Særkjendet ved Reglerne for kriminelle Sagers Behandling, at den hele Virksomhed i denne Retning udelukkende er overladt til Rettens Forgodtbefindende, hvorfor den Fremgangsmaade, som Overretterne ville have at anvende, naar de ikke finde Sagen tilstrækkelig oplyst i Henseende til Erstatningspørgsmaalet, vil være den samme, som ellers gjælder efter Reglerne for kriminelle Sagers Behandling, nemlig at der affiges en Reasjunktionskjendelse, der paalægger Underdommeren at foretage det Fornødne for at tilveiebringe de savnede Oplysninger, men hvori den Erstatningsføgende, vel at mærke, ikke har nogen Ret til at blande sig.

I Henhold til det Anførte stiller Mindretallet, Alberti, S. L. Hansen, Leth og A. Sørensen, Vindringsforslaget under Nr. 9, medens Bertelsen (Bristed) formener, at naar der ikke anlægges Sag mod den Sigtede, som har været fængslet, eller der i Justitsager er affagt en endelig Dom, der enten frifinder den Sigtede eller ikke ikkender ham en høiere Straf end simpelt Fængsel, vil han uden videre retslig Mellemkomst direkte kunne henvende sig med sit Erstatningskrav til den